

Som tørstige hjort monne skrige

Tekst: N. F. S. Grundtvig 1811

H. Colding-Jørgensen 2008

ROLIGT

Sluttede 2-1-2008

1 Som tørstige hjort monne skrige
alt efter det rindende væld,
så monne og efter dig hige,
o Herre, min tørstige sjæl;
thi du er den levende kilde,
og drikke så gerne jeg ville
for aldrig at tørste igen.

2 De dage og nætter henskride,
og sjælen kun læskes med gråd,
med sorrig jeg hænder må vride,
jeg ved ikke frelse, ej råd.
Ak, når vil dog Gud sig forbarme?
Ak, når må jeg usle og arme
indgange for Herren at stå?

3 Jeg er udi hjertet så bange,
de afgrunde ligger så nær,
og på deres rand må jeg gange,
det er kun en jammerlig færd;

jeg svimler, mig rædsel nedknuger,
mig afgrunden visselig sluger,
o Herre, o hør mine skrig!

4 Du er jo min saligheds klippe,
på dig har jeg bygget mit hus,
ak, vil du mig glemme og glippe,
da synker det fluks udi grus;
alt bryder de bølger og vover,
og medens du tøver og sover,
de lukker sig over min sjæl.

5 Når andre til kirke mon gange,
da sidder jeg her udi vrå,
de kvæder så liflige sange,
men jeg må ej høre derpå;
min sang er at sukke og klage,
så skrider de hellige dage
for mig, som de søgne, i kval.

6 Dog, hvi vil, min sjæl, du forsa-
ge?

Hvi bøjes, hvi bruser du så?
Lad skride de nætter og dage,
og bi på din Gud, som du må!
Engang skal den morgen oprinde,
da frelst du så glad udi sinde
skal takke og love din Gud.

7 Hans lys og hans sandhed skal
føre

mig op til hans tempel i fred,
dér ordet mit hjerte skal røre,
og glemme jeg skal, hvad jeg led:
ja, selv skal jeg røre min tunge
til salmer for Herren at sjerne,
til lov og til pris for min Gud.

Sl 42 og 43
N.F.S. Grundtvig 1811